

Variants de *llorer*

(ALDC, V, 1196. El *llorer*)

El mot *llorer* (*Laurus nobilis*) és un der. de *llor* (< LAURUS), amb addició del suf. *-er*, aplicat a noms de plantes; *llaurer* (var. *llaurer* 17), sense doc. ant., més que una “pronúncia d’aires provençalats” (*DECat*), obeeix –creiem– a una alternança *o*, *u/əw*, com la de *llobada/llaubada*, *rumiar/raumiari*, *rutija/rautija*, que tenia per model *oliva/auliva* (cf. Veny, 2013 b). *Llor* es documenta al s. XIV i sovint ha rebut un reforç dental, *llort* 10, 12, 22, 26, 29, 35, 38, 42, 45, 46 (com *cor* > *cort*, *car* > *cart*, cf. *PALDC*, I, mapa 26); avui s’usa sobretot aplicat a una fulla o branca de *llorer*. L’alg. *allor* 85, encruentant-se amb l’it. *alloro*, s’ha incrementat amb una vocal protètica.

Laurel és un manlleu al cast., atestat ja al s. XIII i on és un

préstec de l’oc. ant. *laurier*, explicat pel fet de ser un arbre mediterrani i per les coronacions de poetes dels jocs florals de Tolosa i Barcelona; var.: *aurel* 122 i *orel* 118, per desaglutinació a causa d’haver-se interpretat el primer element com article; *laureler* 138 ha afegit a *laurel* el suf. *-er*, propi de noms de plantes.

En la distribució areal, s’ha de notar el gran predomini de *llorer*, que en cat. or. peninsular pren la var. *llaurer*, que en ross. podria dependre de l’oc. *laurier*, i que manté, juntament amb el men., la forma primitiva *llor*. El castellanisme *laurel* ocupa sobretot la franja ponentina.

Són mots normatius *llor* i *llorer*, des del *DOrt*, 1917.

